

svetskog rata, studija u Monpeljeu i usavršavanja u Beču gde je stekao doktorat. Već prvi radovi, među kojima se ističu studije o srednjovekovnom Sremu i o Nikoli Altomanoviću, otkrivali su izvanrednog istraživača, kritičnog i sposobnog da otkriva novo i da pruži precizne i uverljive rezultate. Produžavao je najbolje tradicije kritičkog pravca u srpskoj istoriografiji. Dolaskom na Beogradski univerzitet 1937. dobio je bolje uslove za rad, jer je dotle službovao u srednjim školama, neko vreme u Dubrovniku gde je mogao da široko zasnuje arhivska ispitivanja. Drugi svetski rat prekinuo je ubrzo ovaj veoma plodni period Dinićevog rada. Kao rezervni oficir proveo je pune četiri godine u zarobljeničkim logorima. U posleratnim godinama naučna aktivnost profesora Dinića bila je vezana za Filozofski fakultet Beogradskog univerziteta i Srpsku akademiju nauka i umetnosti u Beogradu čiji je dopisni član postao 1947. a redovni 1955. godine. U periodu posle oslobođenja on je dao i svoja najznačajnija dela.

Istraživačko interesovanje profesora Dinića bilo je vrlo široko i obuhvatalo je objavljivanje izvora, studije o izvorima, istorijsko-geografska i numizmatička istraživanja, raspravljanje pojedinih pitanja iz političke istorije, proučavanje ekonomskog života, naročito rudastva i trgovine, ispitivanje gradskog života, pojedinih društvenih slojeva, institucija i staleških tela.

Iz njegovog obimnog opusa mogu se ovde navesti samo najrepresentativniji delovi kao studije o karavanskoj trgovini (1937), Drijevskom trgu (1938), o zemljama hercega Stefana (1940), bosanskim patarenima (1948), kralju Milutinu (1955), caru Dušanu (1951, 1956), zemljama Brankovića (1960); zatim knjige o državnom saboru srednjovekovne Bosne (1955), o rudarstvu u srednjovekovnoj Srbiji i Bosni (I—II 1955 — 1962), o humsko-trebinjskoj vlasteli (1967). Među izdanjima izvora spomenućemo samo dva toma odluka Veća Dubrovačke Republike (1951, 1964) tri knjige dokumenata iz Dubrovačkog arhiva (1957, 1963, 1967), dve knjige izvorne građe o Beogradu u srednjem veku (1951, 1958).

Pored toga prof. Dinić je dao i celovite preglede nemanjičkog perioda i srednjovekovne bosanske istorije u kolektivnom delu Istorija naroda Jugoslavije (I, 1953) i balkanske istorije u velikoj Kembriđskoj istoriji srednjeg veka (1963). Kao priznanje za stvaralački rad profesor Dinić dobio je republičku Sedmojulsku nagradu za životno delo (1965). Vrlo je značajan i pedagoški rad profesora Dinića, koji je on prerano prekinuo povukavši se 1957. u penziju da bi se mogao potpuno posvetiti naučnom radu. Profesor Dinić se mnogo trudio da podstakne i ohrabri mlade ljude i da ih uvede u naučni rad. Osposobljavanje drugih za istraživački rad on je smatrao produžavanjem sopstvene naučne delatnosti.

Svojim vrednim, mnogostranim i obimnim naučnim delom profesor Dinić je stekao neprelazne zasluge za unapređivanje naše istorijske nauke.

Akademik prof. dr Mihailo Dinić je bio prijatelj Naučnog društva za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije, kao i prijatelj i učitelj mnogih članova ovog Društva. Naša je obaveza i dužnost da mu i na ovom mestu, kao plodnom i velikom naučnom radniku i kao uglednom pedagogu odamo dostojnu pažnju, želeći da uspomena na njega živi zajedno s njegovim delima i zaslugama.

PRIMARIJUS DR VOJISLAV ŽIVKOVIĆ
(9. III 1902 — 29. XII 1969)

Slobodan ĐORĐEVIĆ

Prim. dr Vojislav Živković rođen je početkom ovog veka 9. III 1902. godine u Užičkoj Požezi, u poznatoj lekarskoj porodici. Ceo svoj skromni, tihi i vredan život posvetio je medicini i bolesnicima.

Prim. dr Vojislav Živković

Još kao dečak prešao je sa srpskom vojskom Albaniju. Preko Krfa, dospeo je na školovanje u Oksford, gde je završio srednju školu. Zatim se, po završenom prvom svetskom ratu, vratio u zemlju i studirao i završio medicinski fakultet.

Po završetku studija opredelio se i posvetio hirurgiji. Posle uspešnog rada u oblasti opšte hirurgije, gonjen stalnom željom za daljim usavršavanjem, među prvima u nas odlazi na superspecijalizaciju iz neurohirurgije. Radio je kod poznatih neurohirurga prof. dr Pusepa u Estoniji i prof. dr Olivekrone u Svedskoj, gde je i publikovao prve radove iz oblasti neurohirurgije.

Za vreme okupacije u toku drugog svetskog rata biva kao patriota i antifašista interniran u zloglasni logor na Banjici, a zatim proteran u nemačko zarobljeništvo.

Po oslobođenju i povratku u zemlju odlazi sa službom u Crnu Goru i stalno se nastanjuje u Kotoru. Ovde on razvija svoju punu aktivnost, ne samo kao stručnjak u hirurgiji, kome na hiljade operacija nije bilo nijednog smrtnog slučaja, nego i kao javni društveni i medicinski radnik. Pod najtežim posleratnim uslovima radio je na podizanju zdravstvene zaštite u tim krajevima i na stvaranju mlađih kadrova.

Organizovao je i vodio Podružnicu za Boku Kotorsku Društva Ljekara Crne Gore i bio inicijator i organizator mnogih stručnih i naučnih medicinskih skupova. Bio je jedan od pokretača i vrednih saradnika Zbornika Ljekara Crne Gore, koji je izdavalo Naučno društvo Crne Gore. Bio je član Naučnog društva za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije.

Osnovao je i bio prvi direktor Medicinskog centra u Kotoru.

Preminuo u Kotoru 29. XII 1969. godine.

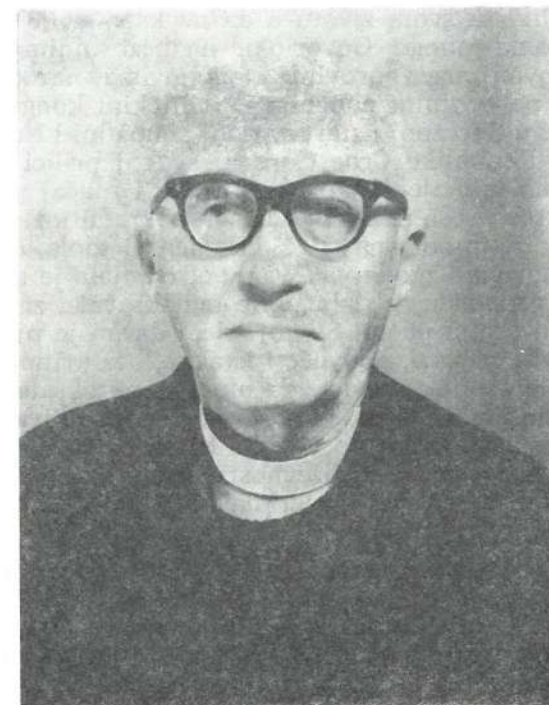
Za svoj rad dobio je niz društvenih priznanja. Dodeljena mu je među prvima u Crnoj Gori titula primarijusa. Desetinu godina bio je stalno biran za opštinskog odbornika. Nosilac je Albanske spomenice i drugih odlikovanja.

Iskreno ožaljen, ispraćen je sa svim počastima od naroda celog kraja Boke Kotorske i predstavnika Društva Ljekara Crne Gore.

DON NIKO LUKOVIĆ
(21. III 1887 — 15. II 1970)

Risto KOVIJANIĆ

U svom rodnom Prčanju umro je 15. II 1970. god. u 83. godini svoga plodnoga života don Niko Luković, poznati jugoslovenski kulturni radnik, pisac, daroviti govornik, veliki rodoljub i patriota, zanosni propovjednik jedinstva i bratstva naših naroda i član Naučnog društva za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije. Uz veliko učešće naroda,

Don Niko Luković

predstavnika vlasti, kulturnih ustanova i društava Crne Gore, sahranjen je u porodičnoj grobnici pokraj Bogorodičnog hrama na Prčanju, koji je njegovom zaslugom postao bogata riznica i galerija umjetničkih ostvarenja, jedinstvena u našoj zemlji, osimbolisana idejom jugoslovenskog okupljanja u duhu bratstva i jedinstva.